

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: **a) B. H.**, nar. ...., **b) E. H.**, nar. ...., **c) nezl. M. H.**, nar. ...., **d) nezl. M. H.**, nar. ...., **e) nezl. A. H.** nar. ...., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agent, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-17006-16/ČJ-2015-060027-50A ze dne 21.1.2015, č.j. KRPB-17008-15/ČJ-2015-060027-50A ze dne 21.1.2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci a), b) rodiče nezl. žalobců c) – e) se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3,5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení, § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 téhož zákona, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o skutkový stav, žalobci v žalobě uvedli, že z Kosova vycestovali kvůli špatné sociální situace s dalšími rodinnými příslušníky, cílem cesty bylo Německo, kde chtěli požádat o azyl. Po zadržení maďarskou

policií po překročení hranic byli zaregistrováni jako žadatelé o mezinárodní ochranu, ač od počátku měli v úmyslu žádat o mezinárodní ochranu v Německu. V průběhu cesty byli zadrženi dne 21.1.2015 českou policií a následně dne 21.1.2015 KŘP Jihomoravského kraje vydalo rozhodnutí o zajištění žalobců a), b) podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a doba zajištění žalobců byla stanovena na 60 dnů. Nezl. žalobci byli rovněž umístěni v ZZC Bělá Jezová.

V žalobě namítali, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a s mezinárodními závazky ČR, neboť jsou umístěni v uzavřeném polovězeňském prostředí a odvolali se na rozsudek NSS č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011, který dále citovali. Při omezení svobody rodičů nezletilých správní orgán nepřihlédl k nejlepšímu zájmu jejich dětí. Správní orgán nezvažil, jestli není pro děti lepší alternativa jejich rodiče nezajistit. Nezl. žalobci nesouhlasí s tím, že by napadenými rozhodnutími nebyli fakticky zbaveni osobní svobody, když jsou umístěni v zařízení, které nemůžou svévolně opustit, které je obehnáno ostnatým drátem a hlídáno bezpečnostní službou. Není podstatné, jsou-li nezl. žalobci formálně zbaveni svobody rozhodnutím o zajištění. Rovněž tak sociální podmínky rodiny nesmí být za žádných okolností důvodem k omezení osobní svobody dítěte. Nezletilí byli objektivně i subjektivně zbaveni svobody tak, jak to chápe Evropský soud pro lidská práva. ČR je výborem OSN pro práva dítěte kritizována za umísťování dětí do detenčních center pro cizince a vyzval ji k nápravě.

Dále namítali, že správní orgán žalobce a), b) zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, když byli zajištěni jenom na základě skutečnosti, že se na ně aplikuje toto nařízení. Právní stav je takový, že žadatel o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, opustí-li toto území a vstoupí na území ČR, nachází se v ČR neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože se na takového cizince toto nařízení vztahuje. Toto je v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení a v daných situacích by uvedené ustanovení zákona nemělo být přijímáno a aplikován pouze čl. 28 Nařízení. Správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útoku, protože samotná skutečnost, že opustili území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ještě neznamená, že v jejich případě existuje vážné nebezpečí útoku a že by se nepodrobili předání do členského státu příslušného k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. V rozhodnutích chybí individuální posouzení existence vážného nebezpečí u jednotlivých žalobců. Správní orgán automaticky z jejich jednání usoudil, že nebudou vyčkávat dobrovolně na území ČR do doby skončení Dublinského řízení, čímž zneužil správní úvahy a příkladně uvádí, které situace potvrzují existenci vážného nebezpečí útoku. Konstatují, že podání žádosti v jiném členském státě EU a jeho následné opuštění nemůže být považováno za jednání, které by odůvodňovalo vážné nebezpečí útoku.

Zajištění žalobců v ZZC je nepřiměřené k zájmu společnosti na jejich předání a k závažnosti jednání. Zařízení není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, absentuje soukromí pro rodiny a výrazně zasahuje do rodinného a soukromého života. U nezl. dětí není zaručen příznivý psychický a fyzický vývoj, stravování neodpovídá jejich věku. Uvedenou problematikou se zabýval Evropský soud pro lidská práva v rozsudcích, které žalobci citují, v nichž odsoudil zajišťování rodin s dětmi v imigračních detencích.

Zajištění neobstojí, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V rámci této námítky žalobci mají na mysli možnost umístění do přijímacího střediska nebo do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, která jsou uzavřená a útoku zabráňují. Poněvadž u žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí útoku, bylo jejich umístění v těchto zařízení postačující. V této souvislosti poukazují na případ rodin s dětmi, které byly do přijímacího střediska přemístěny dne 23.12.2014 a následně pokračovalo řízení o jejich předání podle Dublinského nařízení.

Žalobci navrhli soudu, aby napadená rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila cizince a), b) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 21.1.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie vycházela z toho, že dne 21.1.2015 byli uvedeni cizinci s nezl. dětmi kontrolováni jako cestující v mezinárodním vlaku jedoucího na trase z Maďarska přes Slovensko, ČR do Německa. Cizinci a), b) ke kontrole předložili doklady Kosova, cestovali bez platného víza a cestovního dokladu či povolení, které by je opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Cizinci a), b) pak uvedli, že se společně s dalšími příbuznými rozhodli kvůli špatné ekonomické situaci vycestovat do Německa a ze Srbska do Maďarska překročili hranice pěšky, kde byli zadrženi, měli se dostavit do nějakého tábora, čekat na azylové řízení, tam však nedocestovali. Odjeli do Budapešti, kde si zakoupili jízdenky na vlak do Německa. Během cesty byli kontrolováni, převezeni na policejní stanici, kde zjistili, že jsou v ČR. Pokud by chtěli zůstat v Maďarsku, byli by v táboře, oni však měli v úmyslu ihned cestovat s rodinou do Německa. Správní orgán konstatoval, že nejméně dne 21.1.2015 na území ČR pobývali neoprávněně a jsou vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu v Maďarsku, o níž nebylo rozhodnuto. To je důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013, čl. 28. První bezpečnou zemí, kde požádali o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je příslušnou zemí k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, a které je povinno je vzít zpět na své území. Překážky předání cizinců do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemají žádné příbuzné a nemají ani v úmyslu v ČR pobývat, považovali ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Budou předáni do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské.

Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon, v ČR zákon o pobytu cizinců. Cizinci nebyli oprávněni vstoupit na území ČR, mají být předáni na území Maďarska, je tedy důvod pro jejich zajištění.

Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinci v době, kdy opouštěli Kosovo, měli cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročili vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byli zadrženi a požádali o mezinárodní ochranu, nesetřvali a pokračovali v cestě do Německa. Není zde proto záruka, že budou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že cizinci nemají na území ČR hlášen pobyt, dostatek finančních prostředků a jeví se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť měli od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Náзор správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. Nelze očekávat, že budou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejich předání. Rozhodnutím vůči cizincům a), b) nejsou nezl. děti zbaveny osobní svobody, nýbrž ubytovány dle § 140 zákona o pobytu cizinců v zařízení, v části s mírným režimem. Správní orgán posuzoval, zda je ubytování nezletilých v souladu s jejich nejlepším zájmem, když jsou ubytováni společně s rodiči

v části určené pro pobyt rodin, kde mají děti k dispozici veškeré potřeby, mohou vykonávat volnočasové aktivity a je zajištěna zdravotní péče a dospěl k závěru, že za této situace je pobyt nezl. cizinců v zařízení v souladu s jejich nejlepším zájmem, neboť takovéto podmínky nejsou schopni rodiče dětem zajistit na ulici, neboť v ČR nemají žádné rodinné, kulturní ani sociální vazby. V tomto konkrétním případě byli cizinci a), b) zbaveni osobní svobody na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje. Ust. § 129 odst. 1 zákona ukládá policii povinnost zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání, když v daném případě jsou pro toto rozhodnutí podmínky splněny. Doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 60 dnů na základě zkušeností z předchozích řízení a je dostatečná, neboť v minulosti došlo v této lhůtě k úspěšnému předání cizinců žadatelů o azyl z ČR do Maďarska. Napadená rozhodnutí správní orgán vydal v souladu s právními předpisy při splnění všech podmínek v nich uvedených.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky ČR, správní orgán zdůrazňuje, že nezl. žalobci c) - e) nebyli zajištěni, ale podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zařízení ubytování. Tímto postupem nejsou nezl. děti omezeny na svobodě a mohou kdykoliv po souhlasu rodičů, budou-li mít zajištěnou péči, uvedené zařízení opustit, což vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54. Žalovaná rozhodla v souladu s nejlepším zájmem dětí, žalobci a), b) ve své námitce žádné konkrétní důvody v žalobě neuvedli. Zařízení je dostatečně přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí, mají pravidelnou stravu, lékařské ošetření. Rozhodnutí není v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť takové péče by nedosáhli mimo toto zařízení. Veškeré námitky týkající se omezení osobní svobody žalovaná odmítá, protože nezl. děti nebyly zajištěny, ale do zařízení umístěny.

Žalovaný nesouhlasí, že zajištění bylo uskutečněno v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, neboť dospěl k jednoznačnému závěru, že k zajištění je možno přistoupit za současného splnění všech podmínek dle zákona o pobytu cizinců i nařízení č. 604/2013 a to kumulativně, tj. není-li jedna podmínka naplněna, není možno cizince zajistit. V dané věci byly naplněny všechny podmínky pro zajištění a žalovaná v rozhodnutí odůvodnila, proč každou z těchto podmínek považuje za splněnou. Při posuzování vážného nebezpečí útěku žalovaný vycházel ze skutečností uvedených samotnými cizinci a to, že cílem cesty bylo Německo, v Maďarsku, kde požádali o azyl, se nezdrželi a pokračovali v cestě do Berlína, takže cílem cesty nebylo Maďarsko, ČR ale Německo a žalovaný neměl nejmenší důvod se domnívat, že by se žalobci vrátili dobrovolně do Maďarska, ani že by setrvali v ČR. Proto nelze očekávat, že se žalobci budou dobrovolně zdržovat na území ČR, než budou přemístěni do Maďarska, které úmyslně opustili. V Maďarsku, kde požádali o azyl, byli řádně poučeni ve smyslu Evropských nařízení v jejich mateřském jazyce a neexistuje žádný dokument, že by Maďarsko porušovalo Dublinské nařízení či jiný právní předpis EU. K námitce, že doba zajištění v prostředí imigrační detence je nepřiměřená, se žalovaná dovolává lhůt uvedených v čl. 28 Nařízení č. 604/2013 a lhůty vyplývající z Nařízení jsou individuální, závislé na rychlosti komunikujících stran bez vlivu závažnosti jednání či svévolného postupu zajišťujícího orgánu. Zařízení k zajištění cizinců není určené pro žadatele o mezinárodní ochranu, kterými žalobci v ČR nejsou, neboť o mezinárodní ochranu v ČR nepožádali, a proto nemají na území ČR status cizinců, na které se vztahuje zákon o pobytu cizinců. Správní orgán rozhoduje pouze a jen způsobem, jak je zmocněn příslušnými ustanoveními zákona. NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37 po posouzení obdobných žalobních bodů dospěl k závěru, že žalovaná rozhodla v souladu s nejlepším zájmem dětí, když je společně

s rodiči umístila do ZZC. V tomto rozsudku také NSS posuzoval rozsudky ESLP se závěrem, že skutkové okolnosti v nich jsou výrazně odlišné, neboť v zařízení tam popisovaných nebyly vytvořeny podmínky pro pobyt dětí.

Pokud se týká doporučení UNHCR žalovaný konstatuje, že je v něm text, podle něhož by děti bez doprovodu neměly být zajišťovány, což v tomto konkrétním případě nebylo.

V právním řádu ČR jsou jiné alternativy k zajištění dle zákona o pobytu cizinců uvedeny v § 123b zákona o pobytu cizinců, které žalovaný zvažoval a které jsou v tomto ustanovení jasně vymezeny. Žalovaný se proto neztotožňuje s názorem žalobců, že měl zvažovat i jiná v zákoně o pobytu cizinců neuvedená mírnější opatření. V této věci cizinci nejsou schopni splnit povinnosti zvláštního opatření a existuje odůvodněná obava, že by byl ohrožen výkon jejich předání, neboť cílem jejich cesty je Německo. Žalobci nemohou být umístěni do přijímacího nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, neboť nejsou uvedeny v ust. § 79 zák. č. 325/1999 Sb., a žalovaná není oprávněná rozhodovat, v jakém zařízení budou cizinci umístěni, s nimiž je vedeno dublinské řízení, jak uvedl ve svém rozsudku NSS č.j. 4 Azs 115/2014-37. Pokud se týká přemístění rodin do přijímacího střediska Zastávka dne 23.12.2014, žalovaná zdůraznila, že o propuštění cizince ze zajištění rozhoduje správní orgán, který tohoto cizince zajistil posouzením zákonných důvodů pro propuštění. Dohoda uzavřená mezi správními orgány nemůže být důvodem k propuštění cizince ze zajištění, neboť není zákonným důvodem pro propuštění cizinců, když jediným je zánik důvodů pro zajištění podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobci jsou v jiném právním postavení než jimi namítaní cizinci. Žalovaná shledala u žalobců reálné nebezpečí útěku, a v čem spočívá v rozhodnutí, řádně zdůvodnila. Že není povinností využívat opatření vždy, vyplývá z rozsudku NSS 9 Azs 199/2014 ze dne 4.12.2014, neboť ani povinnosti stanovené v mírnějších opatření nezaručují splnění sledovaného cíle. Uložení mírnějšího donucovacího opatření by bylo neúčinné. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, a tudíž je dané, že všichni cestovali z Kosova přes Srbsko do Maďarska, kde byli zadrženi policií, podali žádost o mezinárodní ochranu, ač to neměli v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon bylo od počátku Německo. Nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, ale ihned pokračovali v cestě vlakem na Slovensko, pak do ČR a následně Německa. V ČR byli zadrženi a zajištěni.

Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, není tato důvodná a soud se znovu (stejně jako v předchozích projednávaných věcech) vrací k tomu, že nezł. žalobci nebyli zajištěni a v zařízení pro zajištění cizinců pobývají na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a je nutno odmítnout tvrzení, že byli zbaveni osobní svobody. Vzhledem k jejich věku, a absenci příbuzných v ČR je nemožné jejich ponechání mimo zařízení, které je přizpůsobeno pro pobyt nezł. dětí. Jejich ubytování je nejlepším možným řešením a odpovídá jejich nejlepšímu zájmu, jak stanoví čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, k čemuž dospěl i NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Zajištění rodičů nezletilých připouští i judikatura NSS, jsou-li splněna kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Umístěním nezletilých s rodičem nedošlo k zásahu do jejich rodinného a soukromého života a pro zvážení, jestli pro dítě není lepší alternativa rodiče nezajistit, nejsou splněny podmínky, neboť zájem dítěte není jediným, byť předním hlediskem před jiným. Pokud se týká zpráv výboru OSN, nezletilí žalobci nebyli a nejsou omezeni na osobní svobodě, ale jsou v zařízení ubytováni, samozřejmě mohou zařízení se souhlasem rodiče kdykoliv opustit. Argumentace těmito zprávami je nepřiléhavá. Správní orgán při rozhodování o zajištění rodičů a nezletilých zhodnotil všechny okolnosti v době rozhodování

a dospěl k závěru, že zajištění je důvodné a byla to především rodiče, kteří se chovali tak, že svým jednáním nezletilým dětem připravili nelehkou životní situaci, ve které se nacházejí.

Žalovaná se neztotožňuje s tím, že k zajištění došlo v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. S tímto stanoviskem soud souhlasí. Žalobci a), b) byli zajištěni po jednoznačném závěru daného vážného nebezpečí útěku a z toho důvodu nemožného uložení některého z mírnějších prostředků v § 123b odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců, které je tak vyloučeno. Žalobci nebyli zajištěni pouze z důvodu, že se na ně vztahuje Dublinské nařízení, z jejich vysvětlení je zřejmé, že z Kosova vycestovali s cílem dojet do Německa, kde hodlali požádat o mezinárodní ochranu, tudíž cílem jejich cesty nebylo Maďarsko ani ČR, ale Německo. Tvrzený cíl cesty žalobců přesvědčil žalovanou v tom, že azyl nechtějí získat v Maďarsku, ale v Německu, z čehož vyplývá závěr, že se žalobci nevrátí dobrovolně do Maďarska, či že by dobrovolně setrvali v ČR. Žalovaná zvažila všechny relevantní okolnosti, nepřekročila meze správního uvážení, ale svoji pravomoc realizovala způsobem, který odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Zařízení pro zajištění cizinců je určeno pro důvod uvedený v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. pro umístění cizinců zajištěných za účelem správního vyhoštění, za účelem vycestování a za účelem předání nebo průvozu. Není určeno pro umístění žadatelů o mezinárodní ochranu a těmi žalobci na území ČR ani nejsou. Pokud pobyt v zařízení žalobcům nevyhovuje, k této situaci nemuselo dojít, kdyby realizovali pobyt v objektu určeném pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Cílem dublinského řízení není navrácení cizince do domovského státu, jak se žalobci domnívají.

Pokud se týká odkazu na doporučení UNHCR ve vztahu k nezl. Dětem, soud opětovně konstatuje, že nezl. žalobci nebyli žádným rozhodnutím omezeni na svobodě. Námitku, že bylo lze v případě žalobců použít jiná mírnější donucovací opatření, než dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců soud neshledal důvodnou, neboť žalovaná při posuzování užití těchto mírnějších donucovacích opatření je vázána zákonem o pobytu cizinců, který jiná taková opatření neupravuje, a proto je žalovaná nemůže ani nařídit. Zákon o pobytu cizinců rovněž neumožňuje umístit zajištěné cizince do přijímacího střediska nebo pobytového střediska žadatelů o mezinárodní ochranu, neboť rozhodujícímu správnímu orgánu tuto možnost zákon v žádném ustanovení nenabízí. Případ propuštěných cizinců s nezl. dětmi ze zajištění a jejich umístění do přijímacích a pobytových středisek žadatelů o mezinárodní ochranu koncem roku 2014 byl výjimečný z důvodu, že druhá strana dublinského nařízení dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů, což však obnovila v lednu roku 2015. Soudu je z rozhodovací činnosti známo, že rodiny s nezl. dětmi tehdy umístěné v pobytových střediscích následující den po tomto umístění tato střediska svévolně opustily. Podmínky pro uložení zvláštního opatření nebyly u žalobkyň splněny kumulativně, neboť u žalobkyň hrozí vážné nebezpečí útěku do Německa.

Ze shora uvedené ho vyplývá, že žádná z žalobních námitek po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová